

Koggoni kõlwatumaks laita ja põllust ja
heimamaalt laulohedalt koggoni waigistada
ja ärrakeelda. Laitjattele ja arradele hõ-
heks parremaks õppetuseks, agga marah-
wa auuks, panneme siis monned lühhemad
lourd trükki, mis iggapiddi laitmatta ja sest
õiete kido wäärt on, et nemmad halleda
ja armsa laulosannaga süddant pannewad
likuma, ehk üht teist hea õppetuse ja mae-
nitsusse irowikest külwarwad.

1. Emma arm on põhjato.

Millal maksan eide waewa,
Eide waewa, ella pima,
Hea emma immetis, waewa,
Käe peäla kandemisse,
Eu jures suisfumisse!
Mitto õöd ollid unneta,
Mitto suitso surukseta,
Mitto päwa louneeta,
Mitto hommikut õsata!
Ei lõppend tulli toasta,

Sädde ei sāngi sambaasta
Hobbo halli rakkeesta,
Maene ei nori rideesta!
Õtsis lapse lausujaida,
More nutto, wõttiaida;
Lubbas lamba lausujale
Kitse kelekatsujale,
Tuhkro runa tussiale! —
Minna kiusta kiljatasin,
Soota suda maigutasin! —
Moistaksin suul tännada,
Kelel anda aitummada,
Kele paelula palluda:
Jummalale eide hinge!
Südda Jესuse sülleje!
Käed Maarja käddeje!
Põlwed loja põrmandale!
Eide kopsul ma kossusin,
Eide maksal ma maggasin,
Purgesin eide pusaluda! —

Laulikule peab andeks andma, et lausu-
jad ja tussiad nimmetab. Sellega ei tah-
ha temma mitte lausumist heaks kita, muud-